

DET DANSKE FILMINSTITUTS BIBLIOTEK

MIT FÆDRELAND! – MIN KÆRLIGHED!

**PROGRAMMER
CREDITS MM.**

„Mit Fædreland! — min Kærlighed!“

En Officers Kærlighedsroman
under Verdenskrigen.

Stort militært Folke-Skuespil

om

en tapper Officér
og hans heltemodige Kæreste.

Kunst-Film i 3 Akter, 51 Afdelinger,

optaget af

Nordisk Films Co.

Hovedpersonerne.

Løjtnant Ove Brenner:

Hr. *Alf Blütecher*.

Ellinor Green, hans Kæreste:

Frk. *Ebba Thomsen*.

Dr. Brenner, hans Fader:

Hr. *Frederik Jacobsen*.

General Staaf, Øverstkommanderende
for den fjendtlige Hær:

Hr. *Thorleif Lund*.

Handlingen foregaar kort Tid efter Krigens
Udbrud.

Stedet: en Egn i Nærheden af Grænsen.

Frk. Ebba Thomsen

har maaske aldrig
spillet saa energisk,
aldrig virket saa ægte
som i Ellinor Greens
interessante Rolle i
denne Film.

Som hendes Forlo-
vede, den frygtløse
Officér, der, for at
redde sin gamle Fa-
ders Liv, stiller sig
som Skive for Fjen-
dens Kugler, er .

Hr. Alf Blütecher

hævet over enhver Ros.

AFDELINGERNE.

1. Krigen er erklæret!
2. Fjenden gaar over Grænsen.
3. Skyttekædens Nederlag.
4. Hjælp i rette Tid.
5. Løjtnant Brenners kække Daad.
6. Slaget er endt.
7. Generalen takker Brenner
for hans Bedrift.
8. Løjtnantens højeste Ønske.
9. Et farligt Forehavende.
10. Forklædningen.
11. Den omvandrende Handelsmand.
12. Et Møde paa Landevejen.
13. Fjendens Overgeneral.
14. Marodørerne paa Rov.
15. Overfaldet.
16. Reddet i sidste Sekund.
17. Generalens Taknemlighed.
18. Hos Løjtnantens Fader.
19. Dr. Brenner og hans Sviger-
datter, den smukke Ellinor Green.
20. Den fjendtlige Generals Besøg.
21. Endnu en Fremmed.
22. Genkendelsen.
23. Generalens Farvel.
24. Fjenderne kommer.
25. Demaskeret.

26. „En Spion!“
27. Brenner under skarp Bevogtning.
28. Under Vaabenlarmen.
29. Flugten.
30. Dr. Brenner arresteres.
31. Standretten.
32. En frygtelig Trusel.
33. Ellinors Brev.
34. Sovedrikken.
35. I den fjendtlige Løjtnants Uniform.
36. Pr. Automobil gennem
Forpostkæden.
37. Brevet i rette Hænder.
38. Løjtnant Brenner melder sig
og afleverer sine Vaaben.
39. Den sidste Nat.
40. Ellinors Ridt.
41. En Kvindes Heltemod.
42. I Generalens Telt.
43. Han mindes sit Løfte.
44. I susende Fart ad Grænsen til.
45. Exekutionens Time er slaet.
46. Fader og Søn.
47. „Giv Agt! —“
48. Dr. Brenners Fortvivelse.
49. „Saa skyd dem begge to!“
50. Generalens Automobil.
51. Frelst!

Med rig Opfindsomhed og træfsikker Sans for Aktualiteten har **Nordisk Films Compagni**, støttet til en mesterlig Instruktion og til fremragende sceniske Kunstneres Dygtighed, sendt denne i bedste Forstand **spændende Krigs-Roman** ud i Verden. — Og Publikum vil strømme til det Teater, hvor denne glimrende Film staar paa Plakaten — thi saavel dens **imponerende Krigs-Optrin** som den raske Løjtnant Brenners og den resolute Ellinor Greens Sammenstød med Fjenden har alle Betingelser for at fængsle og gribe Tilskuernes Tusinder.

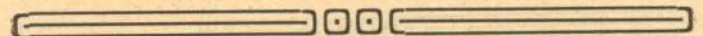

Krigen er udbrudt. Fædrelandets Sønner er samlede til Forsvar for Riget, men trods heltemodig Modstand rykker Fjenden ind i Landet og besætter Grænseegnene.

Blandt de modigste af Fædrelandsforsvarerne er den unge Løjtnant *Brenner*, der navnlig indlægger sig Fortjeneste ved rettidig at komme en udsat Skyttekæde til Undsætning.

Efter Slaget er der en kort Vaabenhvile, som Løjtnant Brenner anmoder sine Foresatte om at maatte benytte til at aflægge sin gamle Fader, der bor tæt ved Grænsen, et Besøg. Han faar Tilladelsen og begiver sig uforfærdet paa Vej, forklædt som omvandrende Handelsmand.

Undervejs bliver han Vidne til et Optrin, der vækker hans største Harme. Han ser nogle Marodører forberede sig til et gement Overfald paa en fjendtlig General, der har forvildet sig fra sin Stab og nu rider alene hen

I Skyttegraven.

over Slagmarken. Brenner kan ikke taale at se en Officer — selv om det er en Fjende — blive Offer for et nedrigt Baghold. Han trækker sin Revolver frem og skyder Vagabonderne ned som Hunde. Den fjendtlige General takker den fremmede Handelsmand, fordi han har frelst hans Liv, og indprenter sig nøje den modige unge Mands Holdning og Udtryk.

Den fjendtlige General — *Staaf* er hans Navn — tager Kvarter hos Dr. *Brenner*, hvor ogsaa Løjtnant Brenners Kæreste, *Ellinor*, har taget Ophold for at adsprede den Gamle lidt i hans Ensomhed.

Marodørerne overfalder den fjendtlige General.

General Staaf, der selv indtager en høflig og korrekt Holdning overfor de Mennesker, hos hvem han er Gæst, er bleven bedt om at tage Plads ved Middagsbordet. Midt under Maaltidet viser Løjtnant Brenner sig, stadig i sin Forklædning. Dr. Brenner, der i disse Krigens-Tider holder sine Døre aabne for alle vejfarende Landsmænd, indbyder ogsaa ham til at tage Plads ved Bordet. Hverken han eller Ellinor aner endnu, at den omvandrede Handelsmand ikke er nogen anden end den unge-raske Løjtnant. General Staaf, der ikke har glemt sin uhyggelige Oplevelse fra om Formiddagen, hilser gen-

Hvor Kanonerne tordner.

kendende paa den unge Mand. Maaske har han allerede en Anelse om, at den sortskæggede Fyr med de fine Manerer ikke er den, han udgiver sig for. Han lader sig dog ikke mærke med noget. Men næste Morgen bliver hans Anelse til Vished. Da finder han nemlig paa Dagligstuebordet et Portræt af Ove Brenner i Uniform, og han gennemskuer nu let Handelsmandens Maskering. Han har imidlertid faaet Sympati for Ove og Ellinor, og han forlader det gæstfrie Hjem uden at sige et Ord til nogen om den Opdagelse, han har gjort. I Forudelsen af de Farer, der kommer til at forestaa

En modig Kvinde.

den dumdristige, giver han derimod Ellinor sit Kort med følgende Paaskrift:

Bliver De eller nogen af Deres nogensinde udsat for Fare, da opsøg øjeblikkelig mig!

Ellinor gemmer Kortet i sin Taske — og glemmer det.

Kort efter at General Staaf er taget bort, bliver Dr. Brenners Ejendom besat af Fjenden. Nogle fjendtlige Officerer, der af Frygt for Spioner foranstalter en Husundersøgelse, finder Handelsmanden, opdager hans Maskering og arresterer ham. Der bliver sat Vagt over ham i et af Villaens Værelser. Imidlertid vover hans

Bivouak.

Landsmænd samme Nat et Angreb paa den fjendtlige Stilling. Under den almindelige Tumult, der opstaar som en Følge af Angrebet, ser Løjtnant Brenner sit Snit til at flygte. Faderen stikker en Revolver til ham. I Nattens Mulm lykkes det ham at slippe tilbage til sin Afdeling.

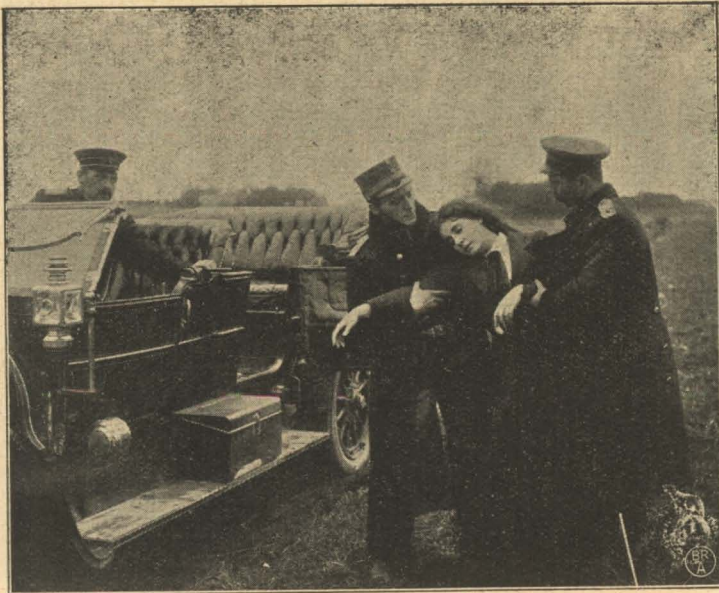
Da hans Flugt opdages, falder Mistanken for at have hjulpet ham dertil øjeblikkelig paa Faderen. Der holdes Standret over den gamle Dr. Brenner, og Dommen lyder paa, at han næste Morgen vil blive skudt, saafremt Sønnen ikke inden da er vendt frivillig tilbage.

Holdt!

Ellinor er ganske raadvild. Hvad skal hun finde paa for at frelse den Gamle? Hun maa søge Bistand hos sin Kæreste. Hun skaffer sig fat i en fjendtlig Officersuniform, slaar Kraven op om Ørerne og sætter sig ved Rattet i et Automobil, der uhindret fører hende igennem den fjendtlige Forpostlinie og over til Lejren, hvor Løjtnant Brenner befinder sig. Hun faar en af sine Landsmænd til at give ham et Brev, hvori hun forklarer om den Gamle, der vil blive skudt, hvis han — Ove — ikke vender tilbage.

For Ove eksisterer ingen Tvivl om, hvad der er hans

Bevidstløs!

Pligt. — Han skynder sig hjem alt det, han formaar, afleverer sine Vaaben til de fjendtlige Forposter og lader sig føre frem for de Officerer, der har dømt hans Fader til Døden. Faderen er fri! Men han selv kan forberede sig til Døden. Inden Udløbet af 2 Timer vil han blive skudt.

Ellinor er fortvivlet. Men naar Nøden er størst, er Hjælpen nærmest. Hun finder tilfældig det Kort, General Staaf har givet hende. Hun øjner Frelsen, hvis blot hun kan naa frem til Generalen og tilbage igen, inden 2 Timer er gaaet. Atter farer hun henad Landevejen i sit Automo-

„Saa skyd dem begge to!“

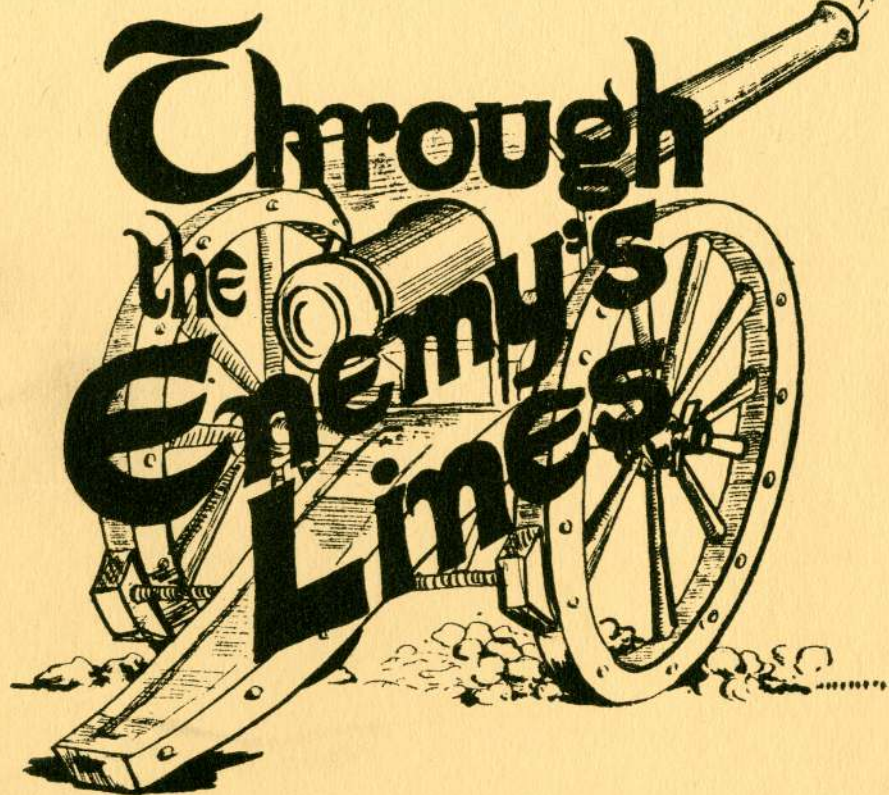
bil, medens Projektilerne farer hende om Ørerne. Men hun ænsrer ikke Faren. Blot fremad! Endelig naar hun sit Maal. I de lidenskabeligste Udtryk gør hun Generalen forklarligt, at det er hans Pligt at frelse den Mand, som selv har reddet hans Liv uden først at spørge, om det tilhørte Ven eller Fjende.

I rasende Tempo gaar det tilbage. Generalen har ladet sig overbevise af hendes Kærlighed, og for intet Sekund at spilde, følger han selv med. Ellinor befinder sig i den frygteligste Spænding. — Mon hun kommer tidsnok?

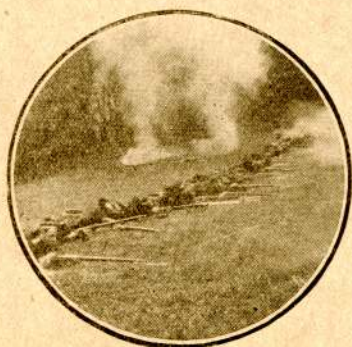

Geværløbene er allerede rettede mod Løjtnant Brenner og hans Fader, der kræver at ville følge sin Søn i Døden, da Automobilet med Ellinor og General Staaf ruller op. Saa kom de dog tidsnok! Og Generalen giver den heltemodige unge Officer frit Lejde; thi — som Generalen udtrykker sig — „en Mand, der højmodig har frelst en Fjendes Liv, er ikke nogen Spion“.

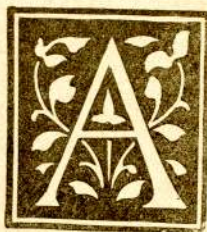
Through the Enemy's Lines

Dramatis Personae

Dr. Ballard	- - -	Frederic Jacobson
Percy Ballard, his son, a Lieutenant		Alf. Blutecher
Elinor Green, Percy's Fiancee	-	Ebba Thomson
General Carl von Herman, of the		
Opposing Army	- -	Thorlief Lynd

Through the Enemy's Lines

AFTER a battle fought with signal ferocity, Lieut. Ballard is specially granted leave to visit his father and his fiancée, who live together just across the frontier. Warned of the difficulty of getting through the enemy's lines he adopts the disguise of a Country Tradesman, a disguise which enables him, without betraying himself, to save the life of General von Herman, the Commander of the opposing Forces, who has lost his way in the forest, and is being attacked by thieves. The General, by a coincidence, manages to find his way to the house of Dr. Ballard, where the Lieutenant also arrives a little later. Before he leaves to rejoin his forces the General remarks the likeness between the so-called Country Tradesman, and a portrait of Lieut. Ballard which stands upon a

"You will be shot in your son's place!"

table in the Doctor's house, but instead of expressing his suspicions, much to the relief of Elinor, he thanks her for her courtesy and gives her a card to the effect that if at any time she should need help to send for him. Soon after he has gone the enemy, who now occupy this part of the country, encamp on Dr. Ballard's estate, and the officers enter the house itself and soon penetrate the Lieutenant's disguise and arrest him as a spy. In the course of the night the forces to which Lieut. Ballard is attached make a sortie against the enemy, and during the confusion this causes, the Lieutenant manages to overpower the sentry left to guard him, making good his escape to his own lines. When his escape has been discovered, poor old Dr. Ballard is arrested and charged at a court martial next morning with connivance in his son's escape. He is sentenced to be shot in his stead. Elinor manages, by a daring stratagem, to convey the news to her lover. She drugs one of the enemy's officers quartered at her house, assumes his coat and boots, and

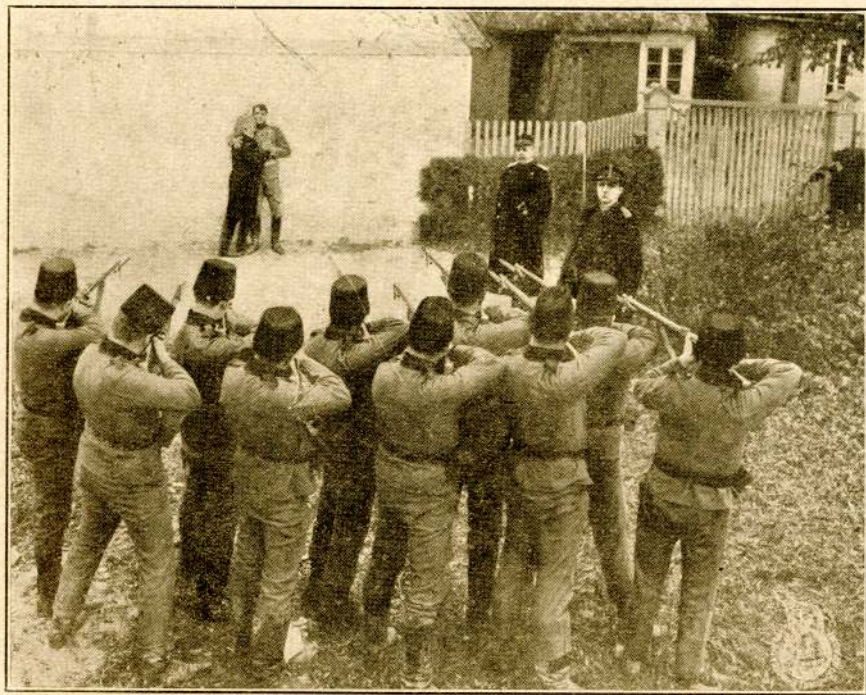
"Take this letter to Lieut. Ballard."

then motors through the lines, until she has, perforce, to stop, on being fired upon by the soldiers of the Lieutenant's regiment. She succeeds in returning to the house without arousing suspicion. Meanwhile, the Lieutenant receives the note and he immediately decides to return and give himself up to the enemy in order to save his father. Action follows on his determination, and he arrives in time to secure acquittal for his father, but he is told that he himself will be shot in two hours. Both Elinor and the old doctor are overwhelmed with despair, and all hope of saving the Lieutenant seems gone, when Elinor accidentally finds the card left by the General commanding the enemy. As a last resource she decides to appeal to him. She sets out for the General's headquarters on horseback, riding at break-neck speed to avoid the shots fired at her by the enemy's troops. When she is near her destination, however, she becomes unseated through extreme exhaustion as the horse is going at full pace. She is picked up badly shaken, but with rare

On the way to Execution.

pluck, manages by her insistence to compel the soldiers who capture her, to lead her direct to the General in command. On approaching the General she produces the card he gave her, and urges him to fulfil his promise. "It is your duty," she says, "to help the man who saved your life without asking you whether you were friend or foe." Her eloquent appeal is not in vain, and he agrees to return with her to Dr. Ballard's home. Here the Lieutenant has been led forth to execution. He is placed against a wall, refusing to have his eyes bandaged. The firing party are ready, when Dr. Ballard rushes forward and covers his son with his own body. He is dragged away, and when he again interposes himself between the executioners and his son, the officer in command of the firing party, callously gives orders to shoot both father and son. The delay has, however, been providential, for before the fatal shots have been fired, a motor containing General von Herman and Elinor dashes up. A sharp order, and the supposed spy is released, for, as the General says, "A soldier who saves the life of an officer of his country's enemy cannot be a spy."

The father rushes to his condemned son.

ATTRACTIVE PUBLICITY MATTER
FOR THIS PRODUCTION. - -
SPLENDID LITHOGRAPH POSTERS.

ALSO THIS BOOKLET
PRICE ACCORDING TO QUANTITY.

Spionen.

Personerne:

Løjtnant Ove Brenner .....Herr Alf Blütecher.
Ellinor Green, hans Kæreste ..Frk Ebba Thomsen.
Dr. Brenner, hans Fader .....Herr Frederik Jacobsen.
General Staaf, Øverstkommanderende
for den fjendtlige Hær .....Herr Thorleif Lund.

Krigen er udbrudt. Fædrelandets Sønner er samlede til Forsvar for Landet, men trods heltemodig Modstand rykker Fjenden ind i Landet og besætter Grænseegnene.

Blandt de modigste af Fædrelandsforsvarerne er den unge Løjtnant Brenner, der navnlig indlægger sig Fortjeneste ved rettidig at komme en udsat Skyttekæde til Undsætning.

Efter Slaget er der en kort Vaabenhvile, som Løjtnant Brenner anmoder sine Foresatte om at maatte benytte til at aflægge sin gamle Fader, der bor tæt ved Grænsen, et Besøg. Han faar Tilladelsen og begiver sig uforfærdet paa Vej, forklædt som omvandrende Handelsmand.

Undervejs bliver han Vidne til et Optrin, der vækker hans største Harme. Han ser nogle Marodører forberede sig til et gement Overfald paa en fjendtlig General, der ^{har}forvildet sig fra sin Stab og nu rider alene hen over Slagmarken. Brenner kan ikke taale at se en Officer - selvom det er en Fjende - blive Offer for et nedrigt Baghold. Han trækker sin Revolver frem og skyder Vagabonderne ned som Hunde. Den fjendtlige General takker den fremmede Handelsmand, fordi han har frelst hans Liv, og indprenter sig nøje den modige, unge Mands Holdning og Udtryk.

Den fjendtlige General Staaf tager Kvarter hos Dr. Brenner, hvor ogsaa Løjtnant Brenners Kæreste, Ellinor, har taget Ophold for at adsprede den gamle lidt i hans Ensomhed.

General Staaf, der selv indtager en høflig og korrekt Holdning overfor de Mennesker, hos hvem han er Gæst, er bleven bedt om at tage Plads ved Middagsbordet. Midt under Maaltidet viser Løjtnant Brenner sig stadig i sin Forklædning. Dr. Brenner, der i

disse Krigens Tider holder sine Døre aabne for alle vejfarende Landsmænd, indbyder ogsaa ham til at tage Plads ved Bordet. Hverken han eller Ellinor aner endnu, at den omvandrende Handelsmand ikke er nogen anden end den unge raske Løjtnant. General Staaf, der ikke har glemt sin uhyggelige Oplevelse fra om Formiddagen, hilser genkendende paa den unge Mand. Anelse om, at den sortskæggede Fyr med de fine Manerer ikke er den, han udgiver sig for. Han lader sig sig dog ikke mærke med noget. Men næste Morgen bliver hans Anelse til Vished. Da finder han nemlig paa Dagligstuebordet et Portræt af Ove Brenner i Uniform, og han gennemskuer nu let Handelsmandens Maskering. Han har imidlertid faaet Sympati for Ove og Ellinor, og han forlader det gæstfrie Hjem uden at sige et Ord til nogen om den Opdagelse, han har gjort. I Forudannelsen af de Farer, der kommer til at forestaa den dumdristige, giver han derimod Ellinor sit Kort med følgende Paaskrift:

Bliver De eller nogen af Deres nogensinde udsat
for Fare, da opsøg øjeblikkelig mig!

Ellinor gemmer Kortet i sin Taske - og glemmer det.

Kort efter at General Staaf er taget bort, bliver Dr. Brenners Ejendom besat af Fjenden. Nogle fjendtlige Officerer, der af Frygt for Spioner foranstalter en Husundersøgelse, finder Handelsmanden, opdager hans Maskering og arresterer ham. Der bliver sat Vagt over ham i et af Villaens Værelser. Imidlertid vover hans Landsmænd samme Nat et Angreb paa den fjendtlige Stilling. Under den almindelige Tumult, der opstaar som en Følge af Angrebet, ser Løjtnant Brenner sit Snit til at flygte. Faderen stikker en Revolver til ham. I Natens Målm lykkes det ham at slippe tilbage til sin Afdeling.

Da hans Flugt opdages, falder Mistanken for at have hjulpet ham dertil øjeblikkelig paa Faderen. Der holdes Standret over den gamle Dr. Brenner, og Dommen lyder paa, at han næste Morgen vil blive skudt, saafremt Sønnen ikke inden da er vendt frivillig tilbage.

Ellinor er ganske raadvild. Hvad skal hun finde paa for at

frelse den Gamle? Hun maa søge Bistand hos sin Kæreste. Hun skaffes sig fat i en fjendtlig Officersuniform, slaar Kraven op om Ørerne og sætter sig ved Rattet i et Automobil, der uhindret fører hende igennem den fjendtlige Forpostlinie og over til Lejren, hvor Løjtnant Brenner befinder sig. Hun faar en af sinne Landsmænd til at give ham et Brev, hvori hun forklarer om den Gamle, der vil blive Skudt, hvis han - Ove - ikke vender tilbage.

For Ove eksisterer ingen Tvivl om, hvad der er hans Pligt. Han skynder sig hjem til det, han formaar, afleverer sine Vaaben til de fjendtlige Forposter og lader sig føre frem for de Officer^{er}, der har dømt hans Fader til Døden. Faderen er fri! Men han selv kan forberede sig til Døden. Inden Udløbet af 2 Timer vil han blive skudt.

Ellinor er fortvivlet. Men naar Nøden er størst, er Hjælpen nærmest. Hun finder tilfældig det Kort, General Staaf har givet. Hun øjner Frelsen, hvis blot hun kan naa frem til Generalen og tilbage igen, inden 2 Timer er gaaet. Atter farer hun henad Landevejen i sit Automobil, medens Projektilerne farer hende om Ørerne. Men hun anser ikke Faren. Blot fremad. Endelig naar hun sit Maal. I de lidenskabeligste UdtrykX gør hun Generalen forklarligt, at det er hans Pligt at frelse den Mand, som selv har reddet hans Liv uden først at spørge, om det tilhørte Ven eller Fjende.

I rasende Tempo gaar det tilbage. Generalen har ladet sig overbevise af hendes Kærlighed og for intet Sekund at spille følger han selv med. Ellinor befinder sig i den frygteligste Spænding. Mon hun kommer tidsnok.

Geværløbene er allerede rettede mod Løjtnant Brenner og hans Fader, der kræver at ville følge sin Søn i Døden, da Automobilet med Ellinor og General Staaf ruller op. Saa kom de dog tidsnok. Og

Generation giver den heltemodige unge Officer Livs helde, thi-
Generation udtrykker sig "en Mand, der heltemodig har frelst en
Fjendes Liv, er ikke nogen Spion".
oooooooooooo

D I E   S C H W E R T E R   H E R A U S   !

Grosses Kriegs-Schauspiel in 4 Akten nach einer wahren
Begebenheit.

Motto:

In grosser Zeit bin ich geschaffen,
wo deutsche Art und deutsches Schwert
sich gegen eine Welt in Waffen
In blut'gem Kampfe neu bewährt.

Personen:

Leutnant Thalburg	Herr Alf Blütecher
Dr. Thalburg, sein Vater	Herr Frederik Jacobsen
Elvire von Sanden, seine	
	Bräut Frl. Ebba Thomsen
General Staaf	Herr Thorleif Lund.

Mitten in friedlicher, ahnungsloser, fruchtreifer Erntezeit
ist die Fackel des Krieges entzündet worden. Fremde, feindliche
Reiterscharen jagen über die ungemähten Felder, wirbeln über die
stillen Landstrassen dahin, eingehüllt in Wolken von Staub und
Pulverdampf.

Eine kleine heldenmütige Armee schützt die gefährdete Heimat
gegen die drohende Uebermacht. Allen voran in Selbstverleugnung,
Kühnheit und Kraft der junge Artillerieleutnant Thalburg. Obschon
seine Batterie von Schrapnells überschüttet wird, weicht und wankt
er nicht von seinem schweren Posten. Erst als der Sturmangriff der
Infanterie, die er mit seinen Geschossen unterstützt, gesichert ist,
sucht er mit dem Rest der Kanoniere und der Bespannung Deckung.

Am Abend wird der junge Offizier zu seinem Regimentskomman-
deur geführt, der ihm voll ehrlicher Bewunderung die Hand schüttelt.
Gern bewilligt er ihm den erbetenen Urlaub, den Thalburg benutzen
will, um seinen an der Grenze lebenden Vater aufzusuchen. Er stellt
nur die eine Bedingung, der Leutnant solle zurückkehren, wenn der
Weg von feindlichen Patrouillen bedroht sei.

Als es dunkel geworden ist, verlässt Thalburg in Zivilklei-
dung, seine jungen Züge unter einem entstellenden schwarzen Bart

DIE SCHWERTER HERAUS!

vorsichtig verborgen, seine Truppen.

Um das Landhaus seines Vaters zu erreichen, muss er einen Nadelwald durchqueren, den die Dämmerung bereits mit blauen Schatten füllt. Den Revolver in der Hand, die Blicke spühend ins Dunkel gerichtet, schleicht sich Thalburg von Stamm zu Stamm. Da plötzlich vernimmt er nahen Hufschlag, er versteckt sich hinter einem breiten Stamm, aber ehe er noch den fremden Offizier näher ins Auge fassen kann, stürzen sich ein paar verdächtige Gesellen auf den Reiter, reißen ihn vom Pferde und greifen in seine Taschen. Obwohl der Ueberfallene sein Gegner ist, zögert Thalburg nicht einen Augenblick, ihm zur Hilfe zu eilen, handelt es sich doch hier nicht um ein ehrenvolles Ringen Mann gegen Mann, sondern um einen aus Raublust unternommenen verdächtlichen Angriff durch jenes Grenzgesindel, dass heute diesem, morgen jenem Herrn dient! Kaltblütig hebt er die Pistole und richtet den Lauf auf den Kopf des Burschen, der sein Messer gegen sein unglückliches Opfer zückt. Er bricht zusammen, die Anderen flüchten entsetzt. Doch die Kugel ihres unsichtbaren Feindes fällen auch sie. Ruhig tritt Thalburg zwischen den Bäumen hervor, verneigt sich vor dem fremden Offizier und verrät sich auch nicht, als er in ihm den Führer der Invasionsarmee erkennt. General Staaf verabschiedet sich von seinem Retter mit warmen Worten, und während er in der Nacht verschwindet, schreitet Thalburg rüstig vorwärts, dem Licht entgegen, das zwischen den Stämmen schimmert. Voll Jubel wird er von seinem Vater und seiner Braut, die seit dem Ausbruch des Krieges im Hause Dr. Thalburgs lebt, begrüsst, nachdem sie zuerst den Fremdling voll Argwohn und Misstrauen gemustert haben. Im Frieden des Heims, im traulichen Zusammensein mit den Lieben vergisst Thalburg beinahe, dass draussen auf allen Wegen, in allen Winkeln Tod und Verderben lauern ----- da wird General Staaf gemeldet. Auf einem Umweg hat er das einsa-

DIE SCHWERTER HERAUS!

me Landhaus ebenfalls erreicht und ersucht um Obdach und Quartier. Beides wird ihm bereitwillig gewährt, und er verlässt am anderen Morgen die Familie Thalburg, ohne die Verkleidung seines Retters durchschaut zu haben. In Anerkennung des freundlichen Empfanges, der ihm zuteil geworden ist, gibt er beim Abschied das Versprechen, seinen Gastgebern im Falle der Not, Hilfe und Schutz nicht zu versagen.

Die Zurückbleibenden erleben nun erst ein paar Stunden son- nigen, ungetrübten Glücks. Doch als der Leutnant endlich aufbre- chen will, ist es zu spät. Der Feind hat den Grenzort umzingelt, das Haus wird genommen und Thalburg, der in der Hast Bart und Haar ungeschickt befestigt hat, gerät in Gefangenschaft. Von zwei Sol- daten bewacht, muss er in ohnmächtigem Zorn vom Fenster aus zusehen, wie sein Regiment vergeblich die Stellungen des Feindes stürmt. Aber als die Tapferen zurückweichen, als einer nach dem anderen sein junges Leben lassen muss, besinnt auch er sich auf seine Kraft. Er überwältigt seine Wächter und entflieht. Im Park trifft er seinen Vater, der ihm den geladenen Revolver in die Hand drückt. Dann nehmen ihn die Bäume in ihren schützenden Schat- ten auf.

Nachdem alle feindlichen Angriffspläne gescheitert sind, zie- hen sich die Sieger in ihre Quartiere zurück, die Flucht des Leutnants wird entdeckt und sein alter Vater beschuldigt, im Ein- verständnis mit seinem Sohne gehandelt zu haben. Kehrt dieser nicht bis zum nächsten Morgen zurück, so wird das Todesurteil an ihm vollstreckt werden. Ruhig und gefasst trägt der Greis sein Schicksal, aber Elvire wird von Verzweiflung übermannt. Sie weiss, dass sie in ihres Verlobten Sinne handeln und das grösste Opfer bringen muss, wenn sie seiner wert sein will. Einen kühnen, fast phantastischen Einfall gilt es auszuführen. Sie schleicht in das

DIE SCHWERTER HERAUS!

Zimmer eines der Offiziere, entwendet dem Schlafenden Uniform und Mantel und bemächtigt sich in dieser Verkleidung des Militärautos, das unten in der Garage steht. Wild schlägt das Herz, aber sie wahrt ihre stolze Haltung, antwortet mit besonnenem Ton dem Posten und gewinnt die freie Landstrasse. In rasender Schnelligkeit gleiten die wohlbekannten Bilder der freundlichen, in Mondlicht getauchten Landschaften an ihrem Blick vorüber. Nur ein Gedanke, ein Wille lebt in ihr und beherrscht ihr ganzes Wesen. Da dröhnt ihr eine warnende Salve entgegen. Sie atmet nur tief und befreit auf. Freude! Endlich hat sie ihr Ziel erreicht.

Während eine Ordonnanz ihren Brief dem Leutnant Thalburg überbringt, lenkt sie das Auto heimwärts, dorthin wo Angst, Not und Qual ihrer harren, und wo einst ihre Heimat war.

Ihr nächtlicher Ausflug ist nicht bemerkt worden, niemand ahnt, als Leutnant Thalburg sich am anderen Morgen freiwillig stellt, dass die eigene Braut ihn gerufen hat, damit er seine Kindes pflicht erfülle. Zwei Stunden noch werden ihm geschenkt, dann soll er erschossen werden und den unrühmlichen Tod der Spione und Freibeuter erleiden.

Fast besinnungslos vor Schmerz und Angst wankt Elvire in ihr kleines Zimmer. Es graut ihr vor ihrem eigenen Tun, und dennoch weiss sie, dass sie anders nicht handeln durfte. Da greifen ihre Finger, die sich verzweifelt in das Fell ihres Divans klammern, ein hartes Stück Papier ----- Es ist die Visitenkarte des Generals Staaf, auf welcher er der Familie Thalburg seinen Schutz zusichert. Die schweren Wolken, die ihr Leben für immer zu verdüstern drohten, zerteilen sich jäh, die Sonne lacht wieder, Mut und Hoffen erblühen von neuem! Mit dem Talisman in der Hand, der verschlossene Tore öffnet und Mauern sprengt, eilt Elvire ins Hauptquartier. Und ihr Vertrauen wird belohnt. Genral Staaf folgt zur

DIE SCHWERTER HERAUS!

unbeschreiblichen Verblüffung seines Stabes dem verzweifelten Mädchen, um Gleiches mit Gleichem zu vergelten und zum Retter seines Retters zu werden. Während sein Auto über die Landstrasse fliegt, und der General dem Minutenzeiger seiner Uhr mit steigender Unruhe und Besorgnis folgt, liegen im Landhause Thalburgs Vater und Sohn einander weinend in den Armen. Ein letzter Kuss, ein letzter schmerzvoller Blick, dann führt man den jungen Offizier hinaus. Schon richten sich die Gewehrläufe auf die Brust des Verurteilten, da stürzt sich der Greis mit ausgebreiteten Armen vor ihn hin und klammert sich an seinen Sohn. Riesenkräfte erwachsen ihm plötzlich, und die Soldaten beginnen zu murren. Der Offizier, der die Exekution überwacht, zieht finster die Stirn zusammen.

"Erschiesst Beide", kommandiert er kalt, "Achtung! Feuer!"

Aber sein Befehl verhüllt ungehört. Mitten zwischen die Soldaten und ihr Opfer schiebt sich das Automobil des Generals. Er kommt, sein Wort einzulösen. Und zu seinem Untergebenen gewendet, die das Wunder wohl sehen, aber nicht begreifen können, sagt er voll Güte: "Als Feind rettete mir dieser Offizier das Leben; als sein Freund gebe ich es ihm zurück!"

Aber als Thalburg eine Bewegung macht, als wollte er ihm ehrfurchtsvoll die Hand küssen, wehrte er ihm leise ab "Dank schulden Sie nicht mir, sondern dieser da!" und er deutet auf das Mädchen, das mit heißen Wangen und leuchtendem Blick auf das erste jubelnde Wort des Geliebten wartet.

DIE SCHWERTER HERAUS!

unbeschreiblichen Vorbildung seines Stabes dem vorverweilten Mä-
chen, um Gleiches mit Gleichem zu vergelten und zum Helfer seines
Retters zu werden. Während sein Auto über die Landstrasse fliegt,
und der General dem Minutenzeiger seiner Uhr mit steigender Unru-
he und Besorgnis folgt, liegen im Landhause Thalburgs Vater und
Sohn einander weinend in den Armen. Ein letzter Kuss, ein letzter
schmerzvoller Blick, dann führt man den jungen Offizier hinaus.
Schon richten sich die Gewehrläufe auf die Brust des Verurteilten,
da stürzt sich der Greis mit ausgestreckten Armen vor ihn hin und
klemmert sich an seinen Sohn. Riesenkräfte erwachen im plötzlich
und die Soldaten beginnen zu weinen. Der Offizier, der die Exeku-
tion überwacht, zieht hinter die Stirn zusammen.

"Erstschiesst Beide", kommandiert er kalt, "Achtung! Feuer!"

Aber sein Befehl bleibt ohne Wirkung. Mitten zwischen die Sol-
daten und ihr Opfer schreut der General. Er
kommt, sein Wort einzulösen. Untergebenen Gewandt,
die das Wunder wohl sehen, helfen können, sagt er
voll Güte: "Als Feind rettete mich dieser Offizier das Leben; als
sein Freund gebe ich es ihm zurück!"

Aber als Thalburg eine Bewegung macht, als wollte er ihm ehr-
furchtsvoll die Hand küssen, wehrt er ihm leise ab "Dank schulden
Sie nicht mir, sondern dieser da!" und er deutet auf das Mädchen,
das mit heißen Wangen und leuchtenden Blick auf das erste Jüdeln
des Wortes des Geliebten wartet.

A travers les rangs ennemis

Personnages:

René Brandon, lieutenant ..... M. Alf Blütecher
Yvonne Lamarre, sa fiancée ... Mlle Ebba Thomsen
Le Dr. Brandon, son père ..... M. Frederik Jacobsen
Le général Staaf,
général en chef de l'armée
ennemie ..... M. Thorleif Lund.

La guerre a éclaté. Tous les enfants de la patrie sont réunis pour la défense du pays; mais malgré une résistance héroïque l'ennemi passe les frontières, qu'il occupe. Parmi les courageux défenseurs de la patrie se trouve le jeune lieutenant Brandon, qui arrive à temps pour soutenir une chaîne de tirailleurs en danger.

Après le combat a lieu une courte suspension d'armes; le lieutenant Brandon en profite pour demander à ses supérieurs l'autorisation de faire une visite à son vieux père qui habite près de la frontière. Il obtient cette permission et se met en route, déguisé en colporteur.

Chemin faisant il est témoin d'une scène qui éveille sa colère. Il voit quelques maraudeurs qui préparent une lâche agression contre un général ennemi qui s'est égaré et circule seule à cheval sur le champ de bataille. Brandon ne peut pas souffrir de voir un officier, même ennemi, être victime d'un guet-apens. Il tire son revolver et abat les vagabonds comme des chiens. Le général ennemi remercie, son sauveur et fixe exactement dans sa mémoire l'image du courageux jeune homme.

Le général ennemi Staaf est logé chez le docteur Brandon où la fiancée du jeune lieutenant Yvonne, a pris séjour pour distraire le veillard dans sa solitude. Le général Staaf qui se montre poli et correct vis-à-vis de ses hôtes a été invité à prendre place à table. Pendant le dîner le lieutenant Brandon arrive toujours son dégui-

L'espion.

sement. Le docteur Brandon qui pendant ces temps de guerre laisse sa porte ouverte à tous ses compatriotes errants, l'invite aussi à partager le repas. Pas plus le docteur que Yvonne ne se doutent encore que le colporteur n'est autre que le jeune lieutenant. Le général Staaf qui n'a pas oublié son aventure de la matinée salut le jeune homme comme une connaissance. Peut-être se doute-t-il déjà que ce garçon à la barbe noire et aux manières distinguées n'est pas celui pour qu'il se donne. Il ne laisse cependant rien remarquer. Mais le lendemain matin son doute se change en certitude. En effet, sur la table du salon il voit un portrait de Brandon en uniforme, et il devine facilement la supercherie. Cependant il éprouve de la sympathie pour Brandon et Yvonne et il quitte l'hospitaliète maison sans dire un mot de sa découverte. En prévisiant des dangers que pourrait courrir le jeune téméraire il donne à Yvonne sa carte avec cette inscription de sa main:

"Si jamais vous êtes exposé à un danger quelconque, vous ou quelqu'un de votre famille, venez me trouver immédiatement."

Kuno Staaf.

Yvonne garde la carte dans son réticule et l'oublie.

Peu après que le général Staaf est parti la propriété du docteur est occupée par l'ennemi. Quelques officiers, de crainte des espions, font une perquisition dans toute la maison, trouvent le colporteur, découvrent son déguisement et l'arrêtent. Il est placé sous bonne garde dans une des chambres de la villa. Cependant, la même nuit ses compatriotes tentent une attaque contre les positions ennemies. Pendant le tumulte général qui a lieu, comme suite de cette attaque le lieutenant Brandon voit la possibilité de s'enfuir. Son père lui donne un revolver et il réussit à rejoindre sa section.

Lorsque sa fuite est découverte, le père est immédiatement soupçonné d'avoir favorisé son évasion. Un conseil de guerre

L'espion.

est réuni et le vieux docteur est condamné à être fusillé le lendemain matin, à moins que son fils ne revienne volontairement se constituer prisonnier.

Yvonne est comme folle. Que faire pour sauver le docteur? Il lui faut chercher assistance chez son fiancé. Elle se procure un uniforme d'officier étranger, relève le col par-dessus ses oreilles, se place au volant d'une automobile, elle traverse sans empêchements les avant-postes ennemis et arrive au camp où se trouve le lieutenant. Elle lui fait remettre une lettre dans laquelle elle lui raconte toute l'affaire.

Brandon n'a aucun doute sur son devoir, il se précipite, livre ses armes aux avant-postes ennemis et se fait conduire aux officiers qui ont condamné son père à mort. Celui-ci est mis en liberté! Mais le lieutenant sera exécuté dans deux heures.

Yvonne est désespérée. Par hasard elle trouve la carte que le général Staaf lui a donnée. Si seulement elle peut le joindre avant que les deux heures soient écoulées, tout est sauvé! Dans son automobile elle brûle la route tandis que les projectiles éclatent autour d'elle, mais elle ne voit pas le danger. Enfin elle atteint son but. Avec passion elle donne au général l'explication de ce qui se passe, et lui dit que c'est son devoir de sauver celui à qui il doit lui-même la vie, qu'il soit ami ou ennemi.

Le général se laisse convaincre et tous deux reviennent en toute hâte. Arriveront-ils à temps?

Les fusils sont déjà dirigés vers le lieutenant et son père qui a demandé à suivre son fils dans la mort; à ce moment arrive l'automobile. Il était temps! Le général les remet en liberté en disant que: "Un homme qui a été assez généreux pour sauver la vie à un ennemi, n'est pas un espion!"

L'espion.
est réuni et le vieux docteur est condamné à être fusillé le lendemain.
Mais matin, à moins que son fils ne revienne volontairement se constituer prisonnier.

Yvonne est comme folle. Que faire pour sauver le docteur?
Il lui faut chercher assistance chez son fiancé. Elle se procure
un uniforme d'officier étranger, relève le col par-dessus ses oreilles,
se place au volant d'une automobile, elle traverse
sans empêchement les évents, entre ennemis et arrive au camp où

se trouve le lieutenant. Elle lui fait remettre une lettre dans
laquelle elle lui présente toute l'affaire.

Il se précipite, livre
son cheval à un soldat et se fait conduire aux officiers.
Il se précipite, livre

son cheval à un soldat et se fait conduire aux officiers.
Il se précipite, livre

son cheval à un soldat et se fait conduire aux officiers.
Il se précipite, livre

son cheval à un soldat et se fait conduire aux officiers.
Il se précipite, livre

son cheval à un soldat et se fait conduire aux officiers.
Il se précipite, livre

son cheval à un soldat et se fait conduire aux officiers.
Il se précipite, livre

son cheval à un soldat et se fait conduire aux officiers.
Il se précipite, livre

son cheval à un soldat et se fait conduire aux officiers.
Il se précipite, livre

son cheval à un soldat et se fait conduire aux officiers.
Il se précipite, livre

son cheval à un soldat et se fait conduire aux officiers.
Il se précipite, livre

son cheval à un soldat et se fait conduire aux officiers.
Il se précipite, livre

A/S NORDISK FILMS CO.
COPENHAGUE
BERLIN. LONDRES. NEW YORK. PARIS.
VIENNE. BUDAPEST. MOSCOU.
BARCELONE. SOFIA.